

[Lønger]

vidneudsagn kan afsløres. Og det kan han jo ikke, når han ikke kender vidnets identitet.

Derfor giver jeg ikke ret meget for den garanti, der tilsyneladende ligger i ministerens forslag. Her står, at et vidne ikke må optræde anonymt, hvis det må antages at være af betydning for tiltaltes forsvar. Det er jo i sidste instans kun den tiltalte selv, der kan tage kvalificeret stilling til det, og han kender ikke vidnets identitet. Forsvareren må ikke tale med sin klient om det. Derfor er garantien yderst svag, ikke mindst fordi bevisbyrden altså bliver forsvarerens. Det mindste, man kunne gøre, var at pålægge anklageren denne byrde. Konstruktionen bider sig selv i halen: man kan ikke vide, hvad anonymiteten betyder for den tiltaltes forsvar uden at spørge ham, og det må man ikke, hvis man samtidig skal bevare anonymiteten. Det er næsten Kafkask, hvad justitsministeren foreslår her.

Vi mener, at anonyme vidner er uforeneligt med grundlæggende retsgarantier. Hvis man ikke kan få en tiltalt dømt uden at bruge et anonymt vidne, må man hellere lade være, og justitsministeren har jo i sine bemærkninger henvist til, at der vil være sager, hvor man kun kan få en tiltalt dømt ved at bruge et anonymt vidne. Og hvis man kan få den tiltalte dømt uden brug af det anonyme vidne, ja, så er der heller ingen mening i det. Alt taler derfor imod at lovliggøre brugen af anonyme vidner, selv om vi da anerkender, at man i det mindste ikke vil acceptere en hemmeligholdelse af vidnets forklaring. Det er da altid noget.

Samtidig vil jeg godt fremhæve, hvad fem dommere fra østre landsret skriver i et af høringssvarene. De skriver, at den nuværende retstilstand – det må jo så være højesteretskendelsen fra 1983, der har fået denne betegnelse – er mere restriktiv end ministerens lovforslag. Forslaget vil føre til flere tilfælde af anonyme vidner, siger de. Det synes jeg er tankevækkende at læse.

Vi er modstandere af forslaget. Det er der også grund til at være på vidnernes vegne, for de vidner, der vil få lov til at være anonyme, er typisk mennesker, der ellers ville kunne fritages for at blive ført som vidner. Den mulighed for fritagelse opgiver de til gengæld for medvirken i en tvivlsom proces og til gengæld for en tvivlsom tryghed. Der kan være praktiske vanskeligheder med at

sikre anonymiteten, f.eks. på grund af retsbygningernes indretning – vidnerne skal jo trods alt både ud og ind.

Hvis der især tænkes på tilfælde, hvor en tiltalt har truet et vidne, så ved den tiltalte sikkert selv ganske udmærket, hvem det er, han har truet. Dertil kommer den indlysende risiko for, dels at en eventuel hævn rettes mod et helt forkert vidne, dels at chancen for at optræde som anonymt vidne kan udnyttes bevidst fra den betændte narkoverdens side som et led i de tilbagevendende interne opgør. Derfor kan vi ikke acceptere forslaget.

Til slut er der en ting, jeg gerne vil spørge justitsministeren om i forbindelse med de høringssvar, som vi har modtaget. Statsadvokaten for København har vedlagt et bilag, som er en udskrift af østre landsrets retsbog. Det har han vedlagt i et materiale, der er offentligt tilgængeligt, og det er da i hvert fald distribueret i mange eksemplarer. I dette materiale er indeholdt CPR-numre.

Jeg har tidligere spurgt ministeren, hvad den slags skal forestille, og ministeren har svaret, at CPR-numrene er nødvendige for ikke at dømme de forkerte. Som om det skulle betyde noget i det forslag, vi behandler her! Men i forbindelse med høringssvar, som er tilgængelige for alle og enhver i dette hus, også for pressen, kan jeg ikke med min bedste vilje se, hvad det skal forestille. At statsadvokat Abildtrup ikke har mere styr på sine papirer, end at han distribuerer tiltaltes CPR-numre til folketingets medlemmer, til pressen og til offentligheden, det vil jeg godt bede om en forklaring på.

Inger Stilling Pedersen (KrF):

Jeg skal på kristeligt folkepartis vegne give tilslutning til lovforslaget, som er fremsat af ministeren. Jeg mener, som nogle ordførere var inde på, at der er ting i det, som måske kan belyses nærmere i retsudvalget.

Vi betragter det som en god ting, at den tiltalte altid kan få at vide, hvad han eller hun er anklaget for. Man kan ikke udelukke, at der kan være enkelte tilfælde, hvor det måske ville hindre en alvorlig forbrydelsesopklaring, at et vidne ikke tør vidne, og det er sådanne ting, som nogle vil have forklaring på her, men som vi måske kan få en drøftelse af i udvalget. Jeg synes i hvert fald ikke, at vi skal udelukke muligheden for det.